

Az alábbi írásban Deák Gábor búcsúztatta Várhegyi Györgyöt 1998 tavaszán. A nekrológ a Magyar Zsidó Kulturális Egyesület értesítőjében jelent meg.

Búcsúzunk Várhegyi Györgytől

Talán a mosolyára emlékszem leginkább. Mert megnyugtató. Mert erőt adott. Mert szobé tette a világot.

“Az embereknek van a legnagyobb jelentősége az életedben, azoknak az embereknek akiket ismertél.” – Jorge Semprun írta ezt többször megsemmisített és újraírt regényében, a *Nagy utazásban*.

Várhegyi György, vagy pontosabban Gyuri olyan ember volt, akit jó volt ismerni. Szerette az embereket. Nyugodt, kiegyensúlyozott eredményisége másoknak is erőt adott.

Alig tíz éve ismertem meg a Magyar Zsidó Kulturális Egyesületben. Eljött közénk, hogy segítsen. Amikor bemutatkozott és a munkájáról kérdeztem, csak annyit mondott: Tanár vagyok. Később kiderült mennyit is tud az iskoláról, a pedagógiáról, a gyerekekről.

Amikor megalakult a Mazsike iskolabizottsága, amelyben hárman voltunk – Ő, Raj Tamás és jómagam – még nem is sejtettük, amit ma már tudunk: nélküle nem lett volna, nem született volna meg a Zsidó Közösségi Iskola. Hiszen hárman közül az egyetlen volt, aki már “csinált” iskolát, s aki minden tapasztalatát, kapcsolatát az ügy érdekében mozgósította. A Mazsike akkori vezetői először csak zsidó óvodát és elemi iskolát terveztek, és Gyurinak is köszönhető, hogy ma Magyarország legnagyobb 12 évfolyamos zsidó óvodája és iskolája épült fel.

Örökké fiatal maradt, kortalanul járt közöttünk, s csak most döbentünk rá: 76 éves volt.

Életének utolsó tíz éve elválaszthatatlan egyesületünkől és büszkék vagyunk rá, hogy vele lehettünk.

Deák Gábor

Várhegyi György az iskolánkba látogató világhírű tudóssal, Teller Edével